

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“
(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

říjen 2017

Velmi srdečně zdravím všechny opravdově biblicky věřící ve všech zemích a jazycích v drahém a svatém jménu našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista slovem z 1.Tim.6:14-15:

„Abys ostříhal přikázání tohoto, jsa bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista, kteréž časem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících a Pán panujících.“

Toto je jedno z nejdůležitějších míst, které se týká Bohem daného pověření před návratem Krista. Zde jde o to, že Boží poslání musí až do zjevení našeho Pána Ježíše Krista být vykonáváno bez chyby a bez poskvrny.

Bez povolání není pověření, bez pověření není poslání. Je možné vykonávat Boží pověření? Ano, je to možné s Boží pomocí. O Noemovi je psáno, že učinil všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal (1.Moj.6:22). Také Mojžíš a Aron učinili všechno přesně tak, jak jim bylo přikázáno (2.Moj.7:6,10,20). Eliáš mohl říci: *„Pane Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem podle slova tvého činil všechny věci tyto.“* (1.Kr.18:36)

Jan Křtitel se mohl, pokud se týkalo jeho služby, odvolat na Iz.40:3: *„Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok.“* (Jan.1:23) Pán sám o něm řekl: *„On to jest, na něhož se vztahuje písmo (Mal.3:1): ‚Aj, já posílám posla svého před Tebou, který Ti připraví cestu.‘“* (podle něm. př. Bible)

Jestliže Pán sám dává jistá pověření, která jsou spojena s plánem spasení, tak také daruje milost a sílu, aby byla přesně vykonána.

Pavel svědčil: *„A protož,... nebyl jsem nevěřící nebeskému vidění... Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi.“* (Sk.26:19+22)

Tento výrok: „... **nic jiného**...“ je velice důležitý, neboť od prvního verše v Novém Zákoně se jedná o naplnění všech proroctví a zaslíbení Starého Zákonu. Po Svém slavném zmrtvýchvstání to náš Pán potvrdil: „*Tato jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ještě byv s vámi: Že se musí naplnit všechno, což psáno jest v Zákoně Mojžíšově a v prorocích i v Žalmech o mně.*“ (Luk.24:44)

V našem čase se musí naplnit všechno, co je pro tento úsek před návratem Krista předpověděno, také zaslíbení, které Bůh dal v Mal.4:5-6: „**Hle, Já pošli vám Eliáše proroka**...“ Toto proroctví náš Pán po službě Jana Křtitele v Mat.17:11 a v Mar.9:12 potvrdil jako budoucí: „**A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci.**“ Tak se to stalo skrze jedinečnou službu Williama Branhama. On přinesl lidu Božímu čistou a samotně na Bibli založenou zvěst, tak jak mu bylo provoláno 11. června 1933 z nadpřirozeného světla. Vykonal i pověření, které mu bylo dáno Pánem 7. května 1946, totiž že vyzbrojen darem božského uzdravení, bude národům zvěstovat evangelium.

Také já jsem učinil, co mi uložil Pán při povolání 2. dubna 1962. Kázal jsem Boží Slovo (2.Tim.4:1-5) a rozdělil duchovní pokrm (Mat.24:45-47), jak mi bylo přikázáno. V 1.Kor.4:1-2 píše ten apoštol ohledně svého povolání: „*Tak o nás smýšlej každý, jako o služebnících Kristových a správcích tajemství Božích. Dále pak očekává se při šafářích (od správců) toho, aby každý věrný nalezen byl.*“

Toto nyní je časový úsek před návratem Krista, v němž se zvěstuje čisté, plné, zjevené Slovo, celá rada Boží. V Ef.5 dává Pavel pokyny pro praktický život těch spasených a ukazuje, co spásný čin Krista působí při věřících, kteří přijímají každé poučení Slova: „... **aby ji (církve) posvětil, očistiv ji skrze vodní koupel ve slově.**“ (Ef.5:26) Plná koupel ve Slově Božím, při níž nezůstane žádná poskvrna, žádná vada, je právě tak důležitá, jako plné odpuštění, smíření a ospravedlnění skrze krev Krista (Řím.5:9). Poslední služba musí zahrnovat evangelizační, učitelskou a prorockou část. Musí být bez vady před Bohem, aby ten Pán mohl naplnit: „... **aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrn, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony.**“ (Ef.5:27) Ano, výsledek poslední zvěsti Slova bude, že Církev-Nevěsta bude čistá Nevěsta Slova bez jediné vady.

Nejprve se jedná o vyvolání věřících ze všeho náboženského zmatku. Je to příkaz Páně: „... *A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte...*“ (2.Kor.6:14-18). Potom

následuje posvěcení ve Slovu pravdy (Jan.17:17), za to se náš Pán modlil: „**Posvět jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.**“ **Přikázání hodiny** je příprava opravdově věřících pro vytržení při **návratu Ježíše Krista**, „**který nastane v pravý čas, jenž určí ten blahoslavený a sám mocný vládce...**“ (1.Tim.6:15). **Čas je blízko!**

„*Aby tak utvrzena byla srdce vaše **neposkrvrněná** v svatosti, před Bohem a Otcem naším, ku příští Pána našeho Jezukrista, se všemi svatými jeho.*“ (1.Tes.3:13)

Pavel píše: „*My pak jsme povinni děkovat Bohu vždycky za vás, bratří Pánu milí, že **vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha a u víře pravdy.***“ (2.Tes.2:13) Amen.

Bratr Branham řekl v kázání z 25. listopadu 1965: „**Vy jste ta hříchu zbavená, čistá, ctnostná nevěsta Syna živého Boha. Každý muž a každá žena, kteří jsou z Ducha Božího narozeni, obmyti v krvi Ježíše Krista a věří každému Božímu slovu, tu stojí, jakoby vůbec nikdy nehřešili. Jste dokonali skrze krev Ježíše Krista.**“

Kdo něco přidá nebo ubere ...

11. června 2017 jsme si ve velkém mezinárodním shromáždění v Bruselu připomínali posláni bratra Branhama z 11. června 1933.

12. června 2017 jsem si vzpomněl na rozhovor s bratrem Branhamem 12. června 1958 v Dallasu, Texasu. Na závěr rozhovoru řekl: „Bratře Franku, ty se s touto zvěstí vrátíš do Německa.“

Po našem rozhovoru v Dallasu přímo na začátku svého kázání „Chtěli bychom vidět Ježíše“ bratr Branham řekl: „**Právě předtím mě objal jeden muž z Německa. Tam jsme měli v průměru deset tisíc obrácení každého večera, padesát tisíc celkem.**“ Během kázání mluvil také o nadpřirozeném světle, které bylo vyfotografováno na různých místech, řekl: „**Je zde jeden muž z Německa. On tam byl, když to třikrát zachytila německá kamera.**“ Snímek z toho shromáždění kazatelů se světlem nad bratrem Branhamem je možné vidět na internetu. Ano, byl jsem očitým svědkem jeho zvláštní služby.

Protože s tím pověřením z 11. června 1933 byla udělána závažná změna, má zde být ještě jednou citováno přesné znění a pro srovnání také pozměněná verze.

Originál: „**Tak jako Jan Křtítel byl předeslán prvnímu Kristovu příchodu, tak ty budeš poslán se zvěstí, která předejde druhému příchodu Krista.**“

Tak jak to ten hlas mluvil z nadpřirozeného mraku, tak to bratr Branham 55krát opakoval. A aby to brali všichni vyvolení vážně a věřili tomu, zdůraznil 10. února 1960 a ještě několikrát: „**Ne že bych já byl ten předchůdce, nýbrž ta zvěst bude předchůdce.**“

Žel, již záhy po jeho odchodu bylo dále dáváno zkrácené znění: „**Tak jako Jan Křtítel předešel prvnímu Kristovu příchodu, tak ty předejdeš druhému Kristovu příchodu.**“ To hlavní slovo „**zvěst**“ v tom schází. Tady musí být znovu zdůrazněno, že nikdo nemá právo měnit přesné znění toho poslání.

7. května 1946 mu bylo řečeno nebeským poslem: „**Neboj se. Byl jsem k tobě poslán z přítomnosti Boží, abych ti řekl, že tvé narození a zvláštní život měly odkazovat na to, že ti bude dán dar božského uzdravování pro národy světa.**“ To nám připomíná Luk.1:19, kde anděl Zachariášovi oznámil narození a službu Jana Křtitele: „*Já jsem Gabriel, kterýž stojím před obličejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil s tebou, a tyto věci veselé tobě zvěstoval...*“

Obě poslání bratra Branhama musí být biblicky zařazena: První bylo spojeno se zvěstí, která druhému příchodu Krista předcházela; to druhé

bylo spojeno s jeho evangelizační službou. Obě pověření muž Bohem poslaný vykonal. Vyzbrojený plnou Boží mocí a darem uzdravování bratr Branham procestoval kontinenty a kázal v evangelizacích v různých zemích. Tak jako ve službě našeho Spasitele, tak také ve shromážděních bratra Branhama se stávala spontánní uzdravení: slepí byli vidoucí, chromí mohli chodit, hluchí mohli slyšet. Tak začalo roku 1946 celosvětové uzdravovací probuzení. Alespoň 28okrát se před modlitbou za nemocné odvolal na to, co náš Pán v Jan.5:19 řekl: „*Nemůže Syn sám od sebe nic činit, jediné což vidí, že Otec činí.*“ Také on viděl ve vidění, co Bůh bude činit, mohl to každému v modlitební řadě říci a potvrdit tím TAK PRAVÍ PÁN. To jsem v těch shromážděních osobně prožil.

Bůh to tak vedl, že od začátku jsem všechno, co k radě Boží náleží, zařadil do Bible. Mým absolutem od začátku bylo a na věky zůstane psané Boží Slovo. Pán sám mě pověřil zvěstovat Slovo Boží tak, jak je napsané. U té zvěsti se jedná jediné o biblické zvěstování, které musí být absolutně bez chyby, absolutně bez vady.

28. listopadu 1963 řekl bratr Branham: „**Slovo nesmíte nikdy opustit. Musíte zůstat přesně v souladu se Slovem, jak je napsáno. Nepřidávejte žádný vlastní výklad. Řekněte to přesně tak, jak je to psáno. To je Boží Slovo, to je Bůh. Bůh a Jeho Slovo je totéž, prostě to stejné.**“

Ještě 19. září 1965 v jednom kázání zdůraznil: „**Nesmíte nikdy něco přijmout, jediné že by to bylo přesně ve Slově Božím napsáno. Musíte zůstat přesně v souladu se Slovem.**“

Žel, vedle pokračování zvěstování čistého Slova podle Božího pověření, se hned vyskytly také různé výklady. Bratřím, kteří se odvolávali na bratra Branhama, se podařilo učinit věrohodnými vlastní výklady a učedníky obrátili k svému následování (Sk.20:30). Výroky proroka jsou vykládány a přednášeny jako učení. Takže stále vznikaly nové skupiny. Já jsem se ani jednou nezúčastnil nějakých diskuzí o citátech; ty vyvolávají jen rozštěpení (Řím.16:17).

Tragické není to, co bratr Branham – někdy těžce srozumitelného – řekl, nýbrž co ti bratři z toho dělají (2.Petr.3:16). Samotně co řekl bratr Branham v kázání „Vytržení“, je špatně vykládáno, jakoby Pán sestupoval již v tom volání k probuzení. Volání k probuzení v 1.Tes.4 se vztahuje na vzkříšení těch zesnulých v Kristu, ne na ty nyní žijící. Všechno se stane při Jeho návratu přesně tak, jak je to ve 4. kapitole od verše 13 až 18 předpověděno: „... **Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem**

archanděla a s **troubou** Boží sestoupí s nebe, a **mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou nejprve**. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí...“ (v.16-17). Viz také 1.Kor.15:45-58.

Volání k probuzení, které nyní skrze zvěst zaznívá k těm žijícím, stojí v Mat.25: „*Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu!*“ Všechny panny slyší to volání a jdou naproti Ženichovi.

V Mat.13 je podobenství o rozsévači, který rozséval dobré semeno na svém poli. Náš Spasitel řekl v tom podobenství: „*Když pak lidé spali, přišel nepřítel jeho a nasel koukole mezi pšenici a odešel.*“ (Mat.13:25) Svým učedníkům to podobenství vysvětlil následovně: „*Rosévač dobrého semene je Syn člověka. A pole jest tento svět, dobré pak simě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka.*“

Tak se to stalo v našem čase: Nejprve je zaseto jako dobré semeno slovo Boží. Potom se zdařilo nepříteli zasít mezi pšenici své semeno skrze výklady. To se stalo, když ty panny byly unavené a upadly do duchovního spánku. Ale pšenice zůstává pšenicí a plevel zůstane rovněž tím, čím je. S těmi dvěma semeny se to vrací na Kaina a Ábele: Jeden nenáviděl, druhý byl nenáviděn. „*Ale kdo nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti chodí, a neví, kam jde; nebo temnost oslepila oči jeho.*“ (1.Jan.2:7-15) Může být řečeno: Kdo nemá Kaina za bratra, nemůže být Ábelem.

Sem ale také patří napomenutí: „*Každý, kdo slyší slovo království a nerozumí, přichází ten zlý a uchvacuje to, což jest vsáto v srdce jeho.*“ (Mat.13:19) Je důležité, abychom každému slovu věřili a rozuměli mu, jinak to ten nepřítel ukradne a zaseje svůj výklad. Učedníků se Pán ptal: „*Srozuměli-li jste tomuto všemu? Řekli jemu: I ovšem, Pane.*“ (Mat.13:51)

Kdo může dnes opravdově tím „Ano“ odpovědět? Kdo správně porozuměl všemu, co bylo v pověření Božím ze Slova Božího kázáno a psáno? Čí oči a uši budou požehnané. Zjevně usnuly všechny panny, které čekaly na příchod Ženicha. Všechny se probudily; ale jen ty moudré usnuly se semenem Slova a s ním se probudily. Protože měly sebou olej ve džbánů a mohly z něj plnost Ducha čerpat, byly připraveny a vejdou na svatební oslavu. Ty bláznivé se nechaly skrze výklady nepřítelů oklamat (2.Kor.11:3-4) a zůstanou stát před zavřenými dveřmi a budou klepat (Mat.25:11-13).

S ohledem na Jeho příchod nás Pán důrazně napomíná k bdělosti: „*Bděte tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu (podle něm. př. Bible: „ve který den“)* Pán váš přijíti má.“ (Mat.24:42)

„*Nemešká Pán s naplněním slibů, (jako někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili.*“ (2.Petr-3:9)

Toto místo Písma jednoznačně odporuje bludnému učení, že čas milosti pomínil a krev již není na trůnu milosti. Ještě je čas milosti, ještě volá Pán k pokání a ven ze všeho duchovního zmatku! Stále ještě žijeme, díky Bohu, ve dni spásy (2.Kor.6:2). Ti bludaři, kteří své vlastní výklady staví nad to, co bratr Branham kázal, nacházejí sluch jen u bláznivých panen. Ještě jednou musí být řečeno s důrazem: Nechte všechno, jak a kdy to bylo řečeno! K tomu psanému Slovu nic nepřidávejte!

Bratr Branham pod vedením Ducha svatého zjevil všechna skrytá tajemství. Jeho jedinečná služba je ukončena. Díky Bohu za to. Jemu bylo opravdu všechno, co náleží ke spásnému Božímu plánu zjeveno: božství, křest, Večeře Páně, co se skutečně stalo v zahradě Eden při pádu do hříchu; celé Zjevení, také o sedmi pečetích, mu bylo darováno.

Mocné prožití 28. února 1963, když se zjevil ten nadpřirozený mrak a sedm mocných hromů doprovázených silným zemětřesením otráslo celým okolím Sunset Mountain mělo pro bratra Branhama vzhledem k otevření sedmi pečetí zvláštní význam. Proto se stále znovu na těchto sedm hromů odvolával. Sedm hromů ze Zj.10:3 promluví, až když Pán sestoupí jako Anděl Smlouvy obklopený duhou.

Nic z toho, co stojí v těch Pečetích, se během kázání bratra Branhama v březnu 1963 opravdu nestalo. V březnu 1963 Beránek ten trůn neopustil, krev Nové smlouvy nebyla z trůnu milosti ve Svatyni svatých odňata. Bratr Branham opakoval jediné, co apoštol Jan na ostrově Patmos viděl a napsal, a potom kázal, co mu o tom bylo zjeveno.

Tak mohl ty jezdce jedoucí na čtyřech různých koních v prvních čtyřech pečetích ukázat jako antikrista ve čtyřech vývojových stádiích a zařadit souběžně k církvi.

V 5. pečetí ukázal, že se jedná o židovské mučedníky, kteří volali o pomstu. Bratr Branham v té souvislosti zmiňuje dokonce Adolfa Eichmanna, který byl hlavně odpovědný za vraždy 6 milionů Židů v holocaustu.

Také šestou pečeť (Zj.6:12-17) ten prorok správně zařadil, totiž do času soužení, neboť pak započne ten Den Páně, slunce ztratí svůj svit a měsíc se obrátí v krev (Joel.2:31; Sk.2:20).

Ve Zj.7:1-8 se jedná o 144 000 Židů z 12 kmenů Izraele, kteří pak budou zapečetěni. Od verše 9 až 17 je ukázán nescíslný zástup ze všech národů a jazyků těch, kteří přicházejí z velkého soužení a svá roucha vyprali v krvi Beránka.

Při oznámení sedmé pečeti v 8. kapitole se zjevuje sedm andělů soudu před trůnem Božím, kterým je dáno sedm pozounů, aby soudy na zemi prolomily. V kapitole 8 a 9 vidíme, co se během šesti pozounů děje na zemi. V kapitole 10 Anděl Smlouvy s přísahou oznamuje, co se stane, když ten sedmý anděl soudu bude troubit na pozoun: „... dokonáno bude to tajemství Boží...“

Předpověď ze Zj.10:7 nalézá naplnění ve Zj.11:15 začátkem království: „A sedmý anděl zatroubil, i staly se hlasy veliké v nebi, řkoucí: Učiněna jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovati bude na věky věků.“

Výsledek poslední zvěsti

„Neboť miluji vás Božím milováním. Zasnoubil jsem zajisté vás jako čistou pannu oddati jednomu muži, Kristu. Ale bojím se, aby snad, jakož had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše, abyste se totiž neuchýlili od sprostnosti, kteráž jest v Kristu.“ (2.Kor.11:2-3)

Již to je zvláštní, že Pavel ve snaze Kristu přivést čistou pannu, myslel na svedení Evy.

Bratr Branham viděl v jednom vidění církev a také Nevěstu. Viděl, že církev byla vedena čarodějnicí a nastalo náboženské svedení. Viděl rovněž, že Nevěsta se dostala ze stejnokroku Slova Božího, pak ale také, jak přes korekci byla do stejnokroku vrácena zpět. To se nyní děje v celém světě, že jsme jako v koupeli ve Slovu Božím úplně očišťováni. Pravá zvěst Slova se nevrátí zpět prázdná, nýbrž v Církvi-Nevěstě vykoná, k čemu byla poslána.

Ty bláznivé zůstanou duchovně stát při tom připravovateli cesty, moudré jdou se Spasitelem celou cestu až k dokonání. Moudré jsou vděčné

a těší se, že věrný Pán opakovaně mluvil ke Svému věrnému služebníkovu slyšitelným hlasem (Mat.24:45-47), a dal přímé odkazy. Bláznivé o tom posláni pochybují, padly jako Eva skrze svedení do nevíry. Ony se tomu rouhají, opovrhují Bohem a míjejí kolem toho, co Bůh přítomně dělá (Sk.13:41). Ty bláznivé věří, že ten prorok se vrátí a ledacos bláznivého nadto.

Ty moudré, ti praví spasení, věří v **návrat Ježíše Krista**. Všichni, kteří náležejí k Církvi-Nevěště, mají podíl na tom, co Bůh přítomně na zemi dělá. Krví vykoupená a Duchem pokřtěná Církev-Nevěsta bude očištěna vodní koupelí ve Slově od všech poskrvn těla a ducha a stojí bez chyby před Bohem.

*„Aby tak utvrzena byla srdce vaše **neposkrvněná v svatosti**, před Bohem a Otcem naším, ku příchodu Pána našeho Jezukrista, se všemi svatými jeho!“ (1.Tes.3:13)*

Já jsem zůstal věrný Božskému povolání a posláni a mohu s Pavlem svědčit: *„Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, **nic jiného nevypravuje, než to, co proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi.**“* (Sk.26:22) Mně se jedná o hlavní zaslíbení pro pravou církev, o zvěst Slova, která stále ještě předchází druhému příchodu Krista, aby všechno u každého věřícího osobně a v církvi bylo před Bohem uvedeno do správného stavu. Ta poslední zvěst před návratem Krista je spojena s vírou a poslušností, s oddělením a přípravou a jak bratr Branham řekl, s dokonalou láskou a vírou v Boží Slovo. To je vlastní účel Božího posláni: že srdce dětí Božích navrátí k víře apoštolských otců na počátku a Pán nalezne Nevěstu plně připravenou.

Pro nás ještě dnes platí, co náš Spasitel ve Sk.1:5 řekl: *„Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech“* i to, co zvěstoval Petr při založení novozákonní církve (Sk.2:38-41): pokání, víra, vodní křest, křest Duchem.

K úplnému obnovení církve patří všechno, ať se to týká přirozené nebo duchovní oblasti. Každý, kdo skutečně uvěřil, přijímá božský pořádek nejen v duchovní oblasti, nýbrž také v osobním životě, v manželství a rodině. My věříme a respektujeme každé Boží slovo, přijímáme každou opravu a vyrovnáváme svůj život v poslušnosti podle toho. *„... **Nebo kdo by činil vůli Otce mého nebeského, ten jest bratr můj, i sestra má, i matka má.**“* (Mat.12:50) *„Protož odvrhnuce všelikou nečistotu,*

a ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše“ (Jak.1:21). Všichni ostatní mohou dělat a nechat je dělat, co chtějí, o tom Pán vyřkne soud u posledního soudu.

Na vyvolené se vztahuje: „**Shromáždí mi můj lid, ať jim předložím slova má.**“ (5.Moj.4:10; Ž.50:5) Kdo je z Boha, ten slyší jen Boží slovo (Jan.8:47). Proto to přikázání: „... a vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, **praví Pán všemohoucí.**“ (2.Kor.6:17-18)

Apóstol Petr nás napomíná: „... ale jako ten, kterýž vás povolal, svatý jest, **i vy svatí ve všem obcování vašem, buďte; jakož napsáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem!**“ (1.Petr.1:15-16).

„... Nebo ovoce Ducha záleží ve vši dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě, o **to stojíce, co by se dobře líbilo Pánu.**“ (Ef.5:9-10)

„**Ovoce pak Ducha je: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, středmost.** Proti takovým není Zákon.“ (Gal.5:22-23) „Po ovocích jejich poznáte je.“ (Mat.7:16)

„**Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očistujme se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše v bázni Boží.**“ (2.Kor.7:1)

„A když odešly kupovati, přišel Ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svatbu, i zavřeny jsou dveře.“ (Mat.25:10)

„**Bojme se tedy, aby snad opuštěním zaslíbení o vejítí do odpočinutí jeho, neopozdil se někdo z vás.**“ (Žid.4:1)

„**Jako nám od jeho Božské moci všechno, co potřebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti. Odkud veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastníci učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech zlých.**“ (2.Petr.1:3-10)

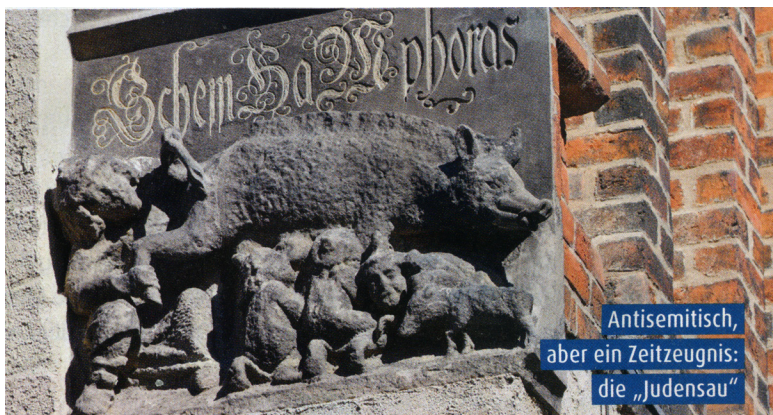
„**On pak Bůh pokoje posvěť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.**“ (1.Tes.5:23)

Maranatha. Příklad, Pane Ježíši.

Oslava 500 let konce reformace

31. říjen 2017 bude v celém Německu slaven jako obzvláště významný svátek: 500 let uběhlo od doby, co Martin Luther 31. října 1517 těch 95 tezí přibil na dveře zámeckého kostela ve Wittenbergu a definitivně pomohl k průlomu reformace. Nyní se vrací všechny křesťanské kostely, které mají společné nicejské vyznání víry, do klína mateřského kostela.

„Židovská prasnice“ zůstává

Kamenný reliéf na městském kostele ve Wittenbergu je o 200 let starší: Je na něm prasnice, z jejíchž struků sají Židé. Tím byli Židé ve středověku veřejně ponižováni. Městská rada a rada kostela ve Wittenbergu rozhodly, tuto takzvanou „židovskou prasnici“ jako památník proti antisemitismu neodstraňovat, jak to vyžaduje jedna iniciativa. Tak mohou návštěvníci a delegace z celého světa to znamení pro diskriminaci Židů vidět na vlastní oči.

Martin Luther prožil ospravedlnění skrze víru. Uchvácen Duchem Božím a naplněn Boží milostí ten reformátor pak kázal evangelium. Věřil v dokonalé spasení skrze smrt Spasitele na kříži. To, co měl jako starý, nemocný, také jedním židovským lékařem oklamáný muž, říci o Židech, musíme nechat stát stranou. Je totiž zamlčené, že jeho výroky proti Židům měly svůj původ v kostelních rezolucích, zvláště ještě na Lateránském koncilu roku 1179.

Nenávist vůči Židům existuje již dlouho. Již záhy poté, co císař Konstantin roku 311 prohlásil křesťanství v celé Římské říši za státní náboženství, začalo pronásledování Židů. Byli s ohledem na ukřižování Krista všeobecně označováni za „vrahy Krista a Boží“.

Roku 321 bylo Židům zakázáno slavit sobotu a neděle vyhlášena za povinnost. Pod tímto tragickým vývojem se konal 20. května až 25. června 325 koncil v Nicei. Konstantin, který měl zájem na jednotě občanů státu, pozval vůdce těch různých směrů, které tehdy v křesťanství byly. Tam zástupci pohanských kostelů diskutovali o biblických tématech, slova Písma svatého byla použita a pak zneužita: První nebiblické vyznání víry o Trojici, totiž že Bůh sestává ze tří věčných osob, bylo sepsáno a roku 381 v Konstantinopoli prohlášením, že Duch svatý je třetí osoba Boží, uzavřeno.

Biblické vyznání víry je napsáno jen v Bibli a jen to, co je ve Skutcích apoštolů, pochází od apoštolů a jenom to, co je psáno v dopisech apoštolů, je učení apoštolů. *Věrnost Bibli* znamená: věřit tomu, co je v Bibli psáno!

Prvotní církve zůstávala v učení a praxi apoštolů: „*I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách.*“ (Sk.2:42)

Církev Ježíše Krista je stále ještě vzdělávána *na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus* (Ef.2:20).

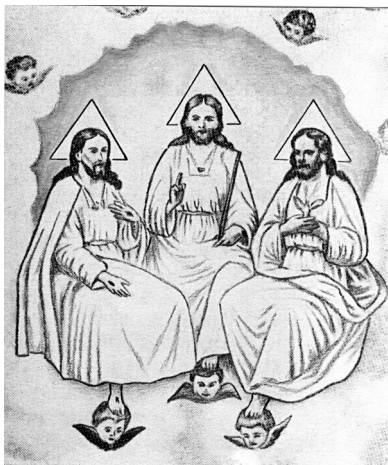
Dokonalý soulad Starého a Nového Zákona je přemáhající. Od prvního verše Bible je Bůh/Elohim představen jako Stvořitel. ON, ten Věčný, který je podle Své bytosti Duch, vykročil na začátku času ze Své věčné původní plnosti Ducha, světla a života do viditelné postavy jako PÁN/JAHWEH. ON vyslovil skrze Své všemohoucí slovo do bytí viditelné i neviditelné. ON putoval v zahradě Eden a stvořil první lidi ve Svém obraze.

V celém Starém Zákoně Bůh ten Pán oznamoval skrze Své proroky plán spasení, který pojal ve věčnosti. V Novém Zákoně je na mnoha místech od první až do poslední kapitoly ukázáno naplnění starozákonních proroctví.

Hlavní téma celého Svatého Písma bylo a je božství. Bůh ten Pán se během 4000 let Starého Zákona zjevil různými způsoby: jako Stvořitel, Zachovatel, Král, Soudce atd. K naší spáse, k našemu spasení se v Novém Zákoně zjevil jako Otec v nebi, v Synu na zemi a skrze Ducha svatého ve Své církvi.

V celém Starém Zákoně až do proroka Malachiáše, který žil 400 let před Kristem, nikdo nemluvil o Otci v nebi, ani jednou o Synu, ani jednou o třech věčných osobách, které jsou sjednocené a tvoří trojjednost, jak je to zobrazeno na snímku.

Ve Starém Zákoně se jednalo hlavně o přicházejícího Mesiáše a Spasitele. Více než 100 proroctví se vztahuje na Spasitele, který se měl jako Syn Boží narodit panně: „*Aj, panna počne, a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel*»*Bůh s námi*«.“ (Iz.7:14; Iz.9:6; Mich.5:3 aj.).

V Novém Zákoně je narození Syna popsáno nej přesněji. Anděl Gabriel přišel k Marii a řekl: „*Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha. A počneš v životě a **porodíš syna**, a nazveš jméno jeho Ježíš. Ten bude veliký, a **Syn Nejvyššího slouti bude**, a dá jemu Pán Bůh stolicí Davida otce jeho. A kralovati bude v domě Jákobově na věky, a království jeho nebude konce. I řekla Maria k andělu: Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám? A odpověděv anděl, řekl jí: **Duch svatý sstoupí na tebe, a moc Nejvyššího zastíní tě; a proto, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.***“ (Luk.1:30-35).

Bůh ten Pán se zjevil osobně Abrahamovi (1.Moj.18), Mojžíšovi (2.Moj.4) a všem prorokům ve Starém Zákoně. Ale aby nás spasil, musel se Pán sám zjevit v masitém těle. Od narození: „... *nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest **Kristus, ten Pán, v městě Davidově***“ (Luk.2:11), je Syn nazván 300krát „**PÁNEM**“. Je to vždy tentýž PÁN (Žid.13:8), ať ve Starém nebo Novém Zákoně. „... **žádný nemůže říci Ježíš je ten Pán, jedině v Duchu svatém.**“ (1.Kor.12:3b)

Neexistuje ani jediné biblické místo, které by svědčilo, že Bůh jako Otec zplodil Syna ve věčnosti a porodil. Co ti pohanští otcové kostela obzvláště na koncilu v Niceii a potom v Konstantinopoli rozhodli, a jako „apoštolské vyznání víry“ označili, to je Bibli cizí. Ať je to v psáno v „Didache“, ať v katechismu, nebo v nějakém ustanovení kostela – jestliže to není napsáno v Písmu svatém, tak to není biblické!

Všechny kostely mají právo stanovit, co věří a učí. Nám se jedná o to

věřit, jak to skutečně praví Svaté Písmo. Co řekli Tertullian, Athanasius, Augustin, Hieronymus a jiní, bylo základem pro státní kostel v Římské říši. Biblicky věřící mohou věřit jen tomu, co při založení novozákonní církve muži Boží v pověření Božím stanovili. Všichni, kdo se odvolávají na Ef.4:5: „*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest*“, by měli ve Skutcích apoštolů číst, jak ten křest apoštolové vykonávali (Sk.2:38; Sk.8:16; Sk.10:48; Sk.19:5): ani jednou v trojiční formuli, nýbrž výhradně v novozákonním jménu smlouvy, ve kterém se Bůh jako Otec v Synu a skrze Ducha svatého zjevil, totiž „na jméno PÁNA Ježíše Krista“. V Mat.28:19 stojí v původním textu: „... a křtěte je na to jméno...“, ne na tři tituly. Apoštolové Petr a Pavel a také Filip vykonali misijní pověření přesně.

K tomu, co apoštolové Petr, Jan, Jakub a Pavel učili, činili a napsali, nesmí být nic přidáno. Právě apoštolské vyznání víry je skutečně jen v Bibli. Také Nový Zákon je uzavřená závěť, ke které nesmí být nic přidáno a nic pozměněno (Zj.22).

S opravdovostí můžeme svědčit o pravdivém Bohu: „*Nebo ne nějakých vtipně složených básní následujícíe, známou učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod, ale jakožto ti, kteří jsme očima svýma viděli jeho velebnost.*“ (2.Petr.1:16)

My jsme vedeni zpět k tomu originálnímu Slovu, které vyšlo z Jeruzaléma, a smíme prožívat, co Bůh v tomto důležitém úseku spásných dějin koná. Biblická zvěst, skrze kterou by mělo být všechno uvedeno do správného stavu před Bohem, dosáhla končin země; srdce dětí Božích v celém světě jsou navrácena k pravé víře otců.

Bůh ten Pán dokonál Své stvořitelské dílo a On sám dokoná Své dílo spasení tím, že činí, co ve Slově zaslíbil: „*Pán učiní rázný konec, vykoná svůj soud nad zemí.*“ (Řím.9:28)

„... *Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátil se ke mně prázdne, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám.*“ (Iz.55:11) Amen

V pověření Božím působící

Br. Frank

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

